

ULRIKA EKBLÖM

KING OF SUNSET
©
SEGERTÅGET

ULRIKA EKBLÖM

KING OF SUNSET
©
SEGERTÅGET

Ulrika Ekblom

KING OF SUNSET

Segertåget

SAGA EGMOMT

King of Sunset:segertåget

Copyright © 2000, 2017 Ulrika Ekblom og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711739068

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

- *Klart för start!* De välbekanta orden ljöd genom högtalarna, över stallbacken och in i stallet där Martina stod. Hon rös trots värmen. Hon visste att hon borde vara med de andra, med Sunset, men hon klarade det inte. Hon mådde illa av nervositet och var skakig i knäna. Martina ville bara vara ensam. Hon drog sin slitna jeansjacka hårt om sig och strök en slinga av sitt långa, mörka, lockiga hår ur ansiktet.

Martina visste precis hur det såg ut uppe vid banan nu. Hästarna som började samlas bakom startbilen, ångan som stod som ett moln runt deras redan svettiga kroppar, det dova ljudet av hovar mot banan, publikens förväntansfulla tystnad. Spänningen. Hon kunde se det framför sig i detalj, men hon klarade inte av att vara där. Fast hon borde. Sunset var ändå hennes sköthäst och det var det här hon och Peter hade jobbat för under alla tuffa vintermånader.

Det var dags för King of Sunsets första lopp efter hans svåra sjukdom och Martina var rädd. Hon visste inte vad hennes oro berodde på, hon var bara skräckslagen. Hon oroade sig för att han skulle bli sjuk igen, för att något skulle hända, för att allt skulle gå åt skogen. Alla var så förväntansfulla. King of Sunset hade inte startat sedan han vann VM för nästan ett halvår sedan. Det var få som visste

hur sjuk han hade varit och hur lång tid det hade tagit för dem att få honom frisk igen. Martina hade många gånger trott att han skulle dö. Det var nog därför hon var så rädd. Hon var orolig att han skulle bli sjuk igen. Även om han var frisk nu, så vågade Martina väl inte riktigt tro på det. Fånigt. Hon kunde ju själv se att han var i toppform. Martina blev nästan arg när hon tänkte efter. Hon ville inte känna sig så här. Hon ville egentligen vara med och se Sunset springa. Det var ju det han var född till. Hon visste att han älskade att vara där ute på banan, i strålkastarskenet med den stora publiken på läktaren. Hon kunde se honom framför sig. Det vackra, graciösa huvudet, den kraftiga nacken och den ljusa manen som var en så fin kontrast till hans mörka fuxfärg. Musklerna som återigen spelade under huden. Stolt, vild och vacker.

- Det är ingen som kan se hur sjuk han egentligen varit, sa hon halvhögt till sig själv. Hon tänkte med en rysning tillbaka på den hemska tiden då Sunset svävat mellan liv och död.

King of Sunset var en av världens bästa travhästar och Martina hade skött om honom sedan han kom till Sverige. Anders Nilsson hade köpt in Sunset från USA. Det hade väckt stor uppståndelse, dels på grund av hingstens fina härstamning, men också för att priset hade varit rekordhögt. Aldrig någonsin hade en så dyr travhäst köpts till Sverige. Martina hade aldrig fått reda på exakt hur mycket Anders hade betalat, men hon visste att det var en oerhörd summa pengar.

King of Sunset hade under stort rabalder ställts i träning hos Conny Alhed. Martina hade varit hästskötare hos Conny i många år, men Conny hade inte velat låta henne

sköta om Sunset. Han ansåg att hästen var för farlig för en liten flicka som Martina. Han hade delvis rätt. Hingsten var farlig – för honom.

King of Sunset hatade Conny från första sekunden och det hela hade inte blivit bättre av att Conny hade spöat upp hingsten i ett försök att få ordning på honom.

Martina hade lyckats vinna Sunsets förtroende, men Conny fortsatte att plåga Sunset och det var nära att allt hade slutat i en riktig katastrof.

Martina och King of Sunset hade varit med om så mycket tillsammans, så mellan dem fanns numera ett starkt band av vänskap och tillit.

King of Sunset var en tuff herre, med mycket vilja och temperament. Det var inte bara Conny han tyckte illa om. Sunset valde sina vänner med omsorg och somliga dagar var det bara Martina som överhuvudtaget kunde komma i närheten av honom.

Martina ville inte gärna tänka på det som varit. Det hade hänt så mycket tråkigt det sista året. Connys försök att döda Sunset som så när lyckats, Peters benbrott, Martina som fått en spark i huvudet av Mirakel, och så Robin. Robin hade varit Martinas pojkvän. Han var son till Anders Nilsson, Sunsets ägare och numera Martinas ex. De hade gjort slut efter ett bråk om Sunset.

Martina grimaserade lite vid tanken på Robin. Det fick henne att för en liten stund glömma det som hände uppe vid banan. Hon tyckte fortfarande om Robin och det gjorde ont att veta att han hade en ny flickvän nu. Hon hette Katrin och Martina fattade inte hur Robin hade kunnat bli ihop med henne. Han som alltid sagt att han inte gillade Katrin och att hon var ful och korkad. Nu var hon plötsligt världens bästa.

Martina såg dem ofta gå hand i hand i skolan. Katrin gick gärna förbi Martina med Robin i sällskap. Hon brukade stråla och le sitt, i Martinas ögon, falska leende. Hon brukade passa på att pussa på Robin och högljutt pipa meningslösheter som: "Ååh, Robin du är så söt", eller: "Tänk, vad kul vi hade i lördags."

Robin brukade inte se riktigt lika road ut, men han höll ändå Katrin i handen och mumlade fram ett "hej" till Martina.

Martina orkade oftast inte ens bemöda sig att svara utan hittade alltid någon anledning att titta åt något annat håll.

Han glömde mig fort, helt klart. Fast det förstås, nu slapp han i alla fall vara i stallet och bry sig om hästarna, den mesen, tänkte hon och ryckte på axlarna.

Trots att Martina var i stallet så gott som varje dag träffade hon sällan Robin där. Han hade aldrig varit intresserad av hästar och nu höll han sig definitivt borta.

- Han är väl med Katrin, muttrade Martina för sig själv, både ilsken och ledsen på samma gång. Det var ju hon själv som hade gjort slut och visst hade det känts rätt då, men de hade varit tillsammans så länge. Hon saknade honom och gillade inte att han skaffat sig en annan.

Martina försökte intala sig att Robin fick vara med vem han ville, och att hon inte hade ett dugg med det att göra. Men hon visste att den där känslan i bröstet var svartsjuka, även om hon aldrig tänkte erkänna det för någon.

Robin var här idag, tillsammans med Anders, men han hade i alla fall varit så vänlig och lämnat Katrin hemma.

Det raspiga ljudet från högtalarna avbröt hennes funderingar. Sunsets lopp hade startat. Hästarna var i väg. Det högg till i magen på henne.

- Och det är Helios som gått upp i ledningen tätt följd av Rosalíe Ex och i dödens ligger King of Sunset, sa den metalliska rösten i högtalaren.

- Ååh! Martina kved högt. En del av henne ville springa upp till banan och heja fram Sunset, men den andra ville bara stoppa huvudet under en höbal och slippa vara med.

- *King of Sunset pressar på, men ska han orka?* fortsatte speakern och Martina tittade ilsket på högtalaren.

- Det är klart han orkar. Vi har backtränat i månader, sa hon högt mot högtalaren men insåg snabbt hur dumt det var att tala med en död manick. Och skulle Sunset orka? Det var ju det hon inte visste. Skulle backträningen räcka? Skulle han hålla ända in i mål? Var han verkligen färdig för det här? Han låg ju tydligen i "dödens", det betydde att han låg utvändigt om ledaren och fick pressa på hela tiden. En travhäst kunde inte råka ut för en tuffare väg i ett lopp.

- Nej, det här går inte!

Martina slängde upp staldörren med ett ryck och for ut på den soliga stallbacken. Hon började springa upp mot banan. Hon ville se. Hon ville heja fram King of Sunset och Peter.

Kapitel 2

Rödblommig, flåsande och med håret på ända kom hon framrusande till staketet. Hon hann, än var de inte i mål.

Robin och Anders gav henne en snabb och förvånad blick, men sa ingenting utan fortsatte spänt att följa det som hände på banan.

Martina såg att Sunset fortfarande låg i "dödens", utvändigt om ledaren. Det var den absolut svåraste vägen och där hade han gått från start. Skulle han klara det? Hon såg att han var alldeles löddrig av svett, men hon tyckte ändå att han verkade pigg.

- Kom igen, kom igen, kom igen, viskade hon och höll så hårt i staketet att knogarna vitnade. Det blåste ljumma vindar och håret fladdrade i ansiktet, men hon märkte det knappt. All hennes koncentration och alla hennes tankar var hos Sunset. Det var nästan så hon kunde känna hans hjärtslag och andhämtning där hon stod.

Martina visste att Peter var lika nervös som hon. Peter var egentligen ingen kusk, han var anställd hos Anders Nilsson som tränare och hade inte kört speciellt många lopp, utan ägnat sig åt att just träna.

De hade brukat hyra in kuskar när Sunset skulle starta. Det hade aldrig varit några problem eftersom King of Sunset var så bra som han var. Det var många som gärna

ville köra in först i mål bakom den stora fuxhingsten, men den här gången hade de bestämt att Peter skulle köra Sunset. Om det gick bra, skulle han få fortsätta.

För Peter var det ett stort förtroende och en dröm som gick i uppfyllelse.

Martina visste hur mycket den annars alltid så lugne och självsäkre Peter oroat sig. Han hade kämpat precis lika mycket som Martina för att Sunset skulle klara sig under den långa sjukdomstiden. Och sedan när hingstens liv var utom fara, jobbat hårt för att få Sunset i form igen. Det var Peter som i detalj planerat Sunsets träningsprogram och han hade ägnat mycket tid åt funderande för att allt skulle bli så perfekt som möjligt.

Peter hade varit nästan lika nervös som Martina innan start, men konstigt nog hade det inte smittat av sig på Sunset. Han var i och för sig, som alltid när det var tävlingsdags, retlig och rastlös. Ändå hade han uppfört sig ovanligt lugnt, något som förstås också oroat både Martina och Peter som tog minsta tecken som illavarslande. Sunsets temperament var välkänt och det var inte många som kunde komma i närheten av honom när det närmade sig start. Han brukade både hugga och sparka, men idag, hade han mest viftat med huvudet och bara lufthuggit lite då och då.

Hästarna kom förbidundrande, svettiga, flåsiga, men i ett högt tempo. Nu var det bara upploppet kvar och Sunset låg fortfarande i "dödens". Han var iöddrig på bringan och halsen var svart av svett, men hans steg såg lätt ut.

- Kom igen! Nu skrek Martina. Hon klarade inte att vara tyst längre.

- Kom igen, Peter! Kör! Hon studsade upp och ned vid staketet och brydde sig inte ett dugg om vad folk tyckte och

tänkte. Hon ville att Sunset och Peter skulle vinna. Hon ville det så mycket att ingenting annat spelade någon roll.

I samma ögonblick lyfte Peter tömmarna, sträckte sig fram och manade på Sunset. Plötsligt var det som om de andra hästarna stod stilla. King of Sunset flög fram över banan, mitt i upploppskurvan var han förbi och fortsatte sedan att öka avståndet mellan sig och de andra hästarna. Martina såg hur hingsten sänkte huvudet något, ökade steglängden och bara flöt fram. Publiken tystnade för en stund, sedan tilltog sorlet för att växa till ett vrål. I takt med publikens jubel, ökade Sunset och Peter farten ytterligare. De var ensamma den sista biten på upploppet och gick i mål som överlägsna segrare.

King of Sunset var tillbaka.

Kapitel 3

- Han vann! Han vann!

Martina grät och skrattade på samma gång. Hon hade hoppats och önskat så, men aldrig riktigt vågat tro, att Sunset faktiskt skulle kunna bli lika bra som han varit.

Hon såg knappt Sunset genom tårarna, men hon hörde publikens jubel och kunde se hur Peter sträckte upp armarna i en segergest.

Anders kramade om Martina.

- Inte ska du gråta. Han har ju vunnit, skrattade han och torkade bort några tårar från Martinas kinder, men det fick henne bara att gråta ännu mer. Robin stod bakom Anders och log lite blygt åt Martina, men Martina brydde sig inte om honom. Hon var så glad, så glad. Hon kunde knappt andas. Minnet av allt jobb, alla dagar då de pendlat mellan hopp och förtvivlan, alla jobbiga stunder blandades med den obeskrivliga glädjen. Martina skrattade och hennes violblå ögon glittrade, både av tårarna och skrattet.

Plötsligt var Peter och Sunset där. Hela Sunset var våt av svett och han flåsade, men han slängde med huvudet och låg på bettet. Han ville springa mer, han var inte trött. Det gjorde Martina ännu lyckligare. När hon såg "sin" fina häst blev hon alldeles varm inombords. Sunset var verkligen en kämpe. Det var inte många som visste vad han gått igenom,